

Talepapir

Arrangement: Folketingets Europaudvalg

Hvornår: 1.oktober 2020

**Udlændinge- og
Integrationsministeriet**

DET TALTE ORD GÆLDER

xx 2020

Sags nr. 2019 - 13090
Akt-id 1027085

**Tale til brug for forelæggelse i Folketingets Euro-
paudvalg af rådsmødet (retlige og indre anliggender)**
den 8.-9. oktober 2020

[1. Indledning]

Jeg deltager i næste uge i rådsmødet for retlige og indre anliggender, der afvikles som uformel videokonference.

Rådsmødet har for mit vedkommende to punkter på dagsordenen.

Det første og helt dominerende punkt på dagsordenen er det længe ventede forslag til en reform af den europæiske asyl- og migrationspolitik, som Kommissionen præsenterede i sidste uge.

Formandsskabet lægger ikke op til en egentlig tilkendegivelse af medlemsstaternes holdning til Kommissionens forslag, men til en drøftelse af, hvordan vi bedst muligt får tilrettelagt forhandlingerne om Kommissionens forslag og sikrer fremskridt i forhandlingerne, når de begynder.

Det andet punkt på dagsordenen er en status på samarbejdet med Vestbalkan og Nordafrika om migrationshåndtering.

Efter forelæggelsen af rådsmødet ønsker jeg at tage forhandlingsoplæg på en generel indstilling i Rådet vedr. det nye finansielle EU-instrument for grænser og visum [Border Management and Visa, BMVI].

Endeligt vil jeg orientere om en verserende sag ved EU-domstolen, som har interesse for Danmark.

[2. Indledende om asyl- og migrationspagten]

Så først til selve rådsmødet, der altså afvikles som uformel videokonference.

Lad mig indledningsvist understrege, at samlenotatet om asyl- og migrationspagten blev oversendt til udvalget, før Kommissionen havde præsenteret sit forslag.

Derfor vil jeg i dag give en mere udførlig præsentation af Kommissionens forslag, uden at der kan blive tale om en tilnærmelsesvis tilbundsående gennemgang.

Der er tale om et meget omfattende materiale, som vi vil få mange lejligheder til at vende sammen – og mine embedsfolk har også indledt arbejdet med udarbejdelse af grund- og nærhedsnotater, som udvalget vil få oversendt.

Asyl- og migrationspagten indeholder i alt 5 lovgivningsmæssige forslag. Jeg vil gennemgå dem en af gangen og vil efter bedste evne give et kort rids af regeringens overordnede, foreløbige holdning, og hvordan Pag-

ten i øvrigt flugter med regeringens ambition om et retfærdigt og humant asylsystem.

En vigtig rød tråd i Kommissionens nye forslag er, at Pagten skal skabe et mere sammenhængende system fra det øjeblik, en person fra et tredjeland ankommer til Europas grænser, og indtil personen enten får lovligt ophold eller bliver udsendt.

[3. Gennemgang af de 5 lovgivningsmæssige forslag]

Det første er forslaget til *forordning om asyl- og migrationsforvaltning*.

Forordning erstatter den nuværende Dublin-forordning og indeholder også forslag til en ny europæisk solidaritetsmekanisme.

Som det er bekendt, deltager Danmark i den eksisterende Dublin-forordning via en parallelaftale [dvs. på mellemstatsligt grundlag]. Den regulerer, hvilken EU-medlemsstat der er ansvarlig for at behandle en asylansøgning.

Danmarks deltagelse i Dublin-samarbejdet kan videreføres som hidtil, da de relativt få ændringer, der lægges op til, ligger inden for parallelaftalen.

De ændringer, Kommissionen lægger op til, drejer sig om, at familie, barnets tarv og tilknytning til en medlemsstat, kommer til at spille en større rolle i forhold til, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for asylsagsbehandlingen.

Familiebegrebet udvides f.eks. til også at inkludere en ansøgers søskende samt familie, som ansøgeren har stiftet efter at have forladt oprindelseslandet, men inden ankomsten til medlemsstatens territorium.

Og så foreslår Kommissionen – som jeg nævnte indledningsvist – en solidaritetsmekanisme.

Det fremgår direkte af Kommissionens forslag, at Danmark ikke deltager i solidaritetsmekanismen pga. retsforbeholdet.

Kommissionen foreslår, at solidaritetsmekanismen skal bringes i anvendelse i tre forskellige situationer: 1) Efter redningsaktioner på havet [de såkaldte SAR-operationer], 2) når en medlemsstat oplever et stort migrationspres, og 3) i krisesituationer.

I forhold til krisesituationer har Kommissionen fremlagt forslag til en egentlig kriseforordning. Det vender jeg tilbage til.

Alt efter hvilken situation der er tale om, kan medlemsstaterne udvise solidaritet på tre forskellige måder:

- 1) Omfordeling, som vi har kendt til siden krisen i 2015.
- 2) Tilbagesendelses-sponsorater, hvor man bistår den pågældende medlemsstat med at få tilbagesendelser effektueret, og hvis det ikke lykkes inden for 8 måneder overtager ansvaret for den pågældende person med henblik på tilbagesendelse.
- 3) Tilbyde andre tiltag, der bl.a. kan være at yde operationel støtte eller bidrage til kapacitetsopbygning i forhold til modtagelse eller tilbagesendelse.

Vi er fortsat ved at se på forslagene om omfordeling, og det der kaldes tilbagesendelses-sponsorship, og i hvilket omfang der er tvang forbundet med disse to solidaritets-elementer.

Men som nævnt vil Danmark som følge af retsforbeholdet ikke skulle deltage i disse solidaritetsbestemmelser.

Så går jeg videre til forslaget om en *forordning om en obligatorisk screeningsprocedure*.

Der er tale om en ny forordning. Formålet er at fastlægge en mere klar og gnidningsfri proces for håndtering af irregulære migranter ved indrejse i EU.

Screeningen er obligatorisk for alle tredjelandsborgere, der krydser EU's eksterne grænser irregulært eller bliver ilandsat efter en redningsaktion på havet.

Screeningen vil bestå af et sundheds- og sårbarhedstjek, et identitetstjek, registrering af biometri og et sikkerhedstjek.

Screeningen skal bidrage til bedre sikring af de eksterne grænser og bidrage til hurtigt at kunne henvide den indrejste eller ilandsatte til den rette procedure, dvs. enten udsendelse, hvis personen ikke søger asyl, eller asylsagsbehandling i en haste- eller normalprocedure, hvis personen søger asyl.

Forordningen afsætter op til 5 dage til dette, som kun kan forlænges under særlige omstændigheder.

Screeningsforordningen udgør en udbygning af Schengen-reglerne, og det betyder som bekendt, at Danmark inden for 6 måneder efter en vedtagelse skal tage stilling til, hvorvidt vi ønsker at gennemføre forordningen i dansk lovgivning.

Så er der *forordningen om Forordningen om Eurodac (omarbejdning af 2016-forslaget)*

Formålet med dette forslag er at omdanne Eurodac-systemet [den europæiske fingeraftryksdatabase], så det understøtter EU's politikker inden for asyl, irregulær migration og genbosætning.

Forslaget lægger bl.a. op til at styrke de data, som Eurodac indeholder, så det f.eks. bliver muligt at opgøre både antallet af ansøgere og antallet af ansøgninger, mulighed for at krydstjekke imellem flere systemer samt, at der skal oprettes en ny kategori for personer, der ankommer efter en redningsaktion på havet.

Danmark har som bekendt hidtil deltaget i Eurodac-samarbejdet på baggrund af en parallelaftale. Og Danmark vil kunne fortsætte med at deltage i samarbejdet inden for rammerne af den eksisterende parallelaftale.

For det fjerde er der forslaget til *Asylprocedureforordningen (omarbejdning af 2016-forslaget)*

Der er tale om en omarbejdning af et forslag fra 2016.

Det afgørende nye er et forslag til en obligatorisk grænseprocedure i tilfælde, hvor det fastslås under screeningsproceduren, at tredjelandsborgeren kommer fra et land med en anerkendelsesrate i asylsager på under 20 %. Det er en særlig hasteprocedure for asylsager, som man kan sammenligne med Danmarks åbenbart grundløs-procedure i asylsager.

Pga. retsforbeholdet vil Danmark ikke være omfattet af denne forordning.

Til sidst vil jeg nævne forslaget til *forordning om håndtering af krisesituationer og force majeure*

Forslaget er møntet på de situationer, der i Forordningen om Asyl- og Migrationsforvaltning [som jeg omtalte for lidt siden] er betegnet krise- og force majeure-situationer.

Kort fortalt fastsættes særlige asyl- og tilbagesendelsesprocedurer for disse situationer. Der er tale om bl.a. udvidelse af tidsfrister i forhold til registrering af asylansøgninger og i forhold til tidsfrister i forbindelse med de såkaldte ”Dublin-overførsler”.

Som udgangspunkt er Danmark pga. retsforbeholdet ikke omfattet af forordningsforslaget. Der er dog en lille del af forordningen [én enkel artikel], der omhandler tidsfrister vedr. ”Dublin-overførsler”, som Danmark skal tage stilling til inden for 30 dage efter en evt. vedtagelse med henblik på gennemførelse i dansk lovgivning.

Ud over de fem forslag til retsakter vil jeg også kort nævne, at der indgår en lang række andre elementer i Pagten og i bestræbelserne på reform af det europæiske asyl- og migrationssystem.

Det drejer sig for det første om forslag til retsakter fra Kommissionens asylpakke fra 2016. Der er tale om tre forordninger og et direktiv: Kvalifikationsforordningen, Modtagedirektivet, forordningen om en EU-genbosætningsordning og forordningen om et EU asyl-agentur som erstatning for det nuværende asylstøttekontor, EASO.

For det andet drejer det sig om en kommende EU handlingsplan mod menneskesmugling for perioden 2021-2025. Derudover vil der blive arbejdet for at indarbejde initiativer mod menneskesmugling i partnerskabsaftaler med tredjelande, hvilket der også er taget højde for i de finansielle instrumenter for perioden 2021-2027.

For det tredje er der styrkelsen af udsendelsesområdet. Her vil man dels bygge videre på forslaget til reform af udsendelsesdirektivet fra 2018, og dels på nye forslag, herunder brug af udsendelsessponsorater, mere effektiv

gennemførelse af tilbagetagelsesaftaler og indgåelse af nye aftaler samt samarbejde med tredjelande på visumområdet. Herudover indeholder pagten forslag til udnævnelse af en udsendelseskoordinator, etablering et højniveauudsendelsesnetværk i løbet af 2021 samt udnævnelse af en udsendelses vicedirektør i Frontex.

For det fjerde forslår Kommissionen, at Rådet arbejder videre med det såkaldte BlueCard direktiv for kvalificeret arbejdskraft såvel som en handlingsplan for bedre integration. Og endeligt har kommissionsformanden annonceret en ny strategi for Schengens fremtid. Forslaget forventes fremsat i første halvdel af 2021.

Og for det femte lægger Kommissionen op til med det samme at udvikle og videreudbygge skræddersyede migrationsdialoger og -partnerskaber med oprindelses- og transitlande.

Som I kan fornemme, er der lagt op til omfattende, komplekse og vanskelige forhandlinger, som udvalget vil blive inddraget i henad vejen.

[4. Regeringens overordnede holdning til asylpagten]

Jeg håber, at jeg har givet et nogenlunde overblik over nogle af de vigtigste forslag i Kommissionens overvejelser.

Men jeg vil også gerne understrege, at vi fortsat er ved at gennemlæse og nærstudere forslaget og foretage juridiske analyser af rækkevidden af forslaget og ikke mindst det danske retsforbehold og dermed, hvor Danmark vil skulle eller rettere have mulighed for at deltage.

Min umiddelbare vurdering er, at der er mange gode tanker i forslaget, som også på flere områder/lange stræk er på linje med regeringens tanker om et retfærdigt og humanitært asylsystem.

Her vil jeg først og fremmest nævne effektiviseringen af det fælles europæiske asylsystem ved at skabe mere ensartede og strømlinede procedurer fra en person ankommer til Europa til en afgørelse om ophold eller udsendelse træffes.

Her tænker jeg blandt andet på indførelsen af hasteprocedurer ved de eksterne grænser, så vi hurtigt kan få ek-

spederet de ansøgninger, der er åbenbart grundløse. De personer skal så hurtigt som muligt og effektivt tilbagesendes til deres hjemlande.

Pagten afspejler altså klar politisk vilje til at styrke EU's ydre grænser, hvor vi bliver meget bedre til at sende afviste asylansøgere og irregulære migranter hjem og bedre til at forhindre sekundære bevægelser indenfor Europa. EU skal have fuld kontrol over, hvem der opholder sig inden for dets grænser, og her spiller blandt andet Eurodac-forordningen og reglerne om grænseprocedurer en vigtig rolle.

Der ses også et øget fokus på en såkaldt ”whole of migratory routes”-tilgang, som indebærer, at Kommissionen og medlemsstaterne arbejder sammen om kapacitetsopbygning af myndigheder i lande langs migrationsruterne, så de bliver bedre rustede til f.eks. at beskytte egne grænser eller bekæmpe menneskesmugling.]

[Afsluttende bemærkninger om pagten]

MEN - jeg vil også understrege min bekymring.

Jeg mener ikke, at Kommissionen med sit forslag for alvor får gjort op med de underliggende incitamentsstrukturer, der får folk til at risikere livet for at nå til Europa, og som nu i mange år har betydet, at det europæiske asyl- og migrationssystem har været dysfunktionelt.

Et konkret eksempel er overvejelserne om tvungen omfordeling i særlige situationer. Vi er fortsat ved at vurdere, i hvilket omfang, der lægges op til tvang. Selvom Danmark pga. retsforbeholdet ikke er omfattet, så udgør omfordeling efter min opfattelse en pull-faktor. Det er ærgerligt.

Faktisk vil jeg vove den påstand, at asyl- og migrationspagten ufrivilligt stadig vil understøtte den kriminelle industri, hvor menneskesmuglerne vinder og Europa og de mennesker, der reelt har brug for beskyttelse, taber.

Der er ingen retfærdighed i, at vi bruger milliarder og milliarder af kroner og euro på dem, som vi ved ikke har et reelt beskyttelsesbehov.

Regeringens ambition er klar. Vi skal bruge pengene på at tage fat på problemerne i oprindelseslandene, nærområderne og langs migrationsruterne.

Samtidig skal vi sørge for at hjælpe dem, der har mest brug for beskyttelse, bedre, dem som oftest er mest udsatte, og som ikke har mulighed for at tage turen til Europa.

Regeringen vil naturligvis bidrage konstruktivt til forhandlingerne om de dele af pagten, der vil styrke ydre grænser, styrke udsendelsesarbejdet og styrke samarbejdet med oprindelseslande, i nærområderne og langs migrationsruterne.

Når det er sagt, så må vi også anerkende, at flere elementer i forslaget fra Kommissionen må forventes at have en vis indflydelse på folks villighed til at "sætte sig i båden". Her tænker jeg bl.a. på den foreslåede screeningsforordning og den såkaldte grænseprocedure i asylprocedureforordningen.

Regeringen vil derfor bidrage konstruktivt til forhandlingerne om bl.a. den nye screeningsprocedure, så vi hurtigst muligt kan få skilt fårene fra bukkene.

Vi kommer samtidig til at kæmpe videre for, at den langsigtede løsning skal være at flytte asylsagsbehandlingen uden for EU. Set med danske øjne er det et tiltag, der vil fjerne det incitament, der får mennesker – og endda uledsagede børn – til at tage den farlige rejse til Europa.

[5. Samarbejde med tredjelande omkring migration – Nordafrika og Vestbalkan]

Det var punktet om Kommissionens forslag til en europæisk asyl- og migrationspakt, som jeg tænker, vil dominere vores videokonference.

Det sidste punkt på dagsordenen på torsdag vil være en status på det intensiverede operationelle samarbejde om migration langs de østlige og centrale middelhavsruiter.

Jeg forventer, at Kommissionen og formandskabet vil præsentere og gøre status på samarbejdet.

Der er tale om et samarbejde som regeringen støtter. Jeg deltog selv i et møde i Wien i juli om den østlige rute og Balkanruten, og der pågår indledende øvelser på den centrale rute, som jeg også ser positivt på.

Det hele drejer sig om, at hvis vi ikke har en "whole-of-migratory-routes" tilgang til håndteringen af irregulær migration, så vil vi ikke lykkes. Så vinder de kriminelle menneskesmuglere.

I øvrigt ligger disse processer helt naturligt i forlængelse af regeringens ambition om et retfærdigt og humant asylsystem, hvor vi arbejder ud fra en helhedsorienteret tilgang. Jo mere vi hjælper landene i Nordafrika med migrationsudfordringerne, jo færre mennesker tager den farlige vej over Middelhavet. Og jo mere vi styrker samarbejdet med Balkan-landene, jo bedre vil vi være til at lukke denne bagdør til Europa for irregulære migranter.

[6. Forhandlingsoplæg ang. generel indstilling vedr. nyt finansielt instrument for grænser og visum (BMVI).]

Så er der forhandlingsoplægget, som jeg introducerede i min indledning.

Først og fremmest skal jeg beklage den sene oversendelse af materialet vedr. dette forhandlingsoplæg. Punktet er ikke på det kommende RIA-rådsmøde, men forelægges nu, fordi det var på dagsordenen for Coreper i går, og fordi det forventes vedtaget som A-punkt på et snarligt rådsmøde. [Jeg kan oplyse, at vi på Coreper i går tog parlamentarisk forbehold.]

Lad mig starte med at genopridse baggrunden. Kommissionen har i 2018 fremsat forslag til tre finansielle instrumenter på området for retlige og indre anliggender.

Det drejer sig om Asyl- og Migrationsfonden og Instrumentet til finansiel støtte til grænseforvaltning og visum under Fonden for Integreret Grænseforvaltning (BMVI). Derudover er der fremsat forslag om Fonden for Intern Sikkerhed, som hører under Justitsministeriets område.

Danmark deltager i forhandlingerne, men fordi alle tre instrumenter er omfattet af det danske retsforbehold, vil Danmark ikke deltage i vedtagelsen. Da der samtidig er

tale om en udbygning af Schengen-reglerne, vil Danmark inden for 6 måneder efter vedtagelsen skulle give meddelelse om, hvorvidt Danmark vil gennemføre forordningen i Danmark ret.

For så vidt angår BMVI, er der i vidt omfang tale om en videreførelse af det nuværende grænse- og visuminstrument under Den Interne Sikkerhedsfond (ISF).

BMVI giver ligesom det nuværende ISF-instrument for grænser og visum mulighed for at støtte projekter inden for grænseforvaltning- og visumområdet. De nuværende ISF-midler er især anvendt til projekter under Rigspolitiet og Udlændinge- og Integrationsministeriet vedr. de nye EU it-systemer for Ind- og Udrejse (EES) og Rejseinformation- og tilladelser (ETIAS).

Udvalget blev i april 2019 forelagt forhandlingsoplæg på en delvis generel indstilling for BMVI. Den delvise generelle indstilling vedrørte de mere tekniske og administrative dele af forslaget, herunder bl.a. afgrænsningen af fondens formål. Selve budgettet var derimod ikke en del af den delvis generelle indstilling sidste år.

Efter indgåelsen af EU's flerårige finansielle rammeaftale (MFF-aftalen) i juli har det tyske formandskab arbejdet henimod en fuld generel indstilling for BMVI-forslaget. Her er budgettet nu også inkluderet. Selve budgettet følger MFF-aftalen fra i sommers. Der lægges op til et budget på ca. 38 mia. kr. for BMVI i perioden 2021-2027. Heraf vil ca. 27,2 mia. kr. være til rådighed for nationale programmer. De øvrige midler skal udmøntes gennem en såkaldt tematisk facilitet. Her kan Kommissionen give støtte til krisebistand, egne projekter eller supplerende allokeringer til særlige programmer i nationale programmer.

Fordelingen af de 27,2 mia. kr. til nationale programmer var ikke en del af sommerens MFF-aftale. Fordelingen fastlægges i stedet ud fra et bilag til BMVI-forordningen. Bilaget indgår i den generelle indstilling nu, men var ikke en del af den delvis generelle indstilling sidste år.

Ifølge bilaget modtager hver medlemsstat ca. 60 mio. kr. som et grundbeløb. Grækenland, Cypern og Malta modtager dog hver ca. 200 mio. kr. De øvrige midler ud af de 24 mia. kr. vil blive fordelt blandt medlemsstaterne som

supplement til grundbeløbene efter en teknisk fordelingsnøgle. Her indgår bl.a. længde og pres på de ydre grænser hos hver medlemsstat. Den endelige operationalisering af fordelingsnøglen vil blive foretaget af Kommissionen. Danmark ventes samlet at modtage ca. 1 pct. af de 24 mia. kr., dvs. ca. 200-250 mio. kr.

Det er desuden tilføjet den generelle indstilling, at Kommissionen skal sikre, at en væsentlig del af midlerne under den tematiske facilitet anvendes i relation til tredjelande.

På den baggrund har jeg i dag et forhandlingsoplæg med til jer, som går på:

- *at regeringen støtter den generelle indstilling, og*
- *at regeringen – når der er opnået generel indstilling i Rådet – vil tilkendegive, at Danmark støtter forslaget, medmindre der sker væsentlige ændringer.*

[4. EU-retssagen C-710/19, G.M.A.]

[Indledning]

Til sidst vil jeg orientere om en sag ved EU-Domstolen, som nærmer sig sin afgørelse. Det drejer sig om den belgiske sag C-710/19, G.M.A.

Der er fra dansk side afgivet skriftligt indlæg i sagen i januar 2020. Udvalget blev ved notat af 17. december 2019 orienteret om sagens omstændigheder og den danske interesse i sagen.

[Sagens tema]

Den belgiske sag handler om, *hvor længe* en unionsborger, der indrejser i en anden medlemsstat for at søge arbejde, har ret til at opholde sig der som arbejdssøgende efter EU-reglerne om arbejdskraftens fri bevægelighed, og i hvilket omfang myndighederne kan iværksætte kontrolforanstaltninger og stille dokumentationskrav i forhold til den pågældendes ret til ophold.

Retten for unionsborgere til at indrejse og tage ophold i en anden medlemsstat som arbejdssøgende følger direkte af EUF-Traktaten. Det følger også af EU-opholdsdirektivet, at arbejdssøgende unionsborgere ikke må udsendes, så længe det kan dokumenteres, at de søger arbejde og har reelle mulighed for at opnå ansættelse i denne medlemsstat.

EU-Domstolen har i sin praksis fastslået, at arbejdssøgende unionsborgere skal indrømmes en rimelig frist til at søge arbejde og gøre sig bekendt med relevante beskæftigelsestilbud i medlemsstaten, og at en frist på seks måneder ikke vurderes at være utilstrækkelig.

I den konkrete belgiske sag fik unionsborgeren efter at have opholdt sig i Belgien i ca. fem måneder afslag på sin ansøgning om ophold udover tre måneder med påbud om at udrejse, fordi myndighederne ikke fandt, at han havde dokumenteret reelle muligheder for at opnå ansættelse i Belgien.

[Generaladvokatens forslag til afgørelse]

En generaladvokat ved EU-Domstolen har den 17. september fremsat sit forslag til afgørelse i sagen.

Generaladvokaten lægger i sit forslag op til, at en medlemsstat efter de tre indledende måneders ophold i en medlemsstat, der tilkommer alle EU-borgere, kan stille krav om dokumentation for, at der reelt søges arbejde. På det punkt er forslaget på linje med det danske indlæg.

Ifølge generaladvokaten kan der først herefter kræves dokumentation for, at den pågældende også har reelle muligheder for at opnå arbejde, når der yderligere er forløbet en rimelig frist. Ifølge domspraksis vil seks måneder fra indrejsen være en rimelig frist. På dette punkt er forslaget ikke på linje med regeringens indlæg i sagen.

Regeringen har ligesom de belgiske myndigheder argumenteret for, at det er foreneligt med EU-retten at stille krav om, at arbejdssøgende unionsborgere allerede efter tre måneders indledende ophold tillige sandsynliggør, at de har reelle muligheder for at opnå arbejde.

EU-Domstolen har ikke tidligere forholdt sig hertil, og der stilles ikke krav herom i dansk praksis i dag. Efter dansk praksis stilles der som udgangspunkt først efter seks måneder krav om, at unionsborgeren dokumenterer,

at vedkommende aktivt søger arbejde og har reelle chancer for at opnå beskæftigelse i Danmark.

Generaladvokaten anfører i den forbindelse endvidere, at visse forudgående kontroller må tillades med det formål at bevise, at den arbejdssøgende unionsborger indenfor denne frist på seks måneder har søgt arbejde og herefter fortsat søger arbejde.

Hvis EU-Domstolen følger generaladvokatens forslag, vil det – afhængigt af dommens præmisser – kunne give anledning til en skærpelse af dansk praksis med hensyn til arbejdssøgende unionsborgere.

Det er dog vigtigt at huske på, at forslaget ikke er bindende for EU-Domstolen. Det er derfor først, når Domstolen har afsagt dom, at sagens eventuelle betydning kan vurderes. Dommen forventes afsagt ved udgangen af i år.

[6. Afslutning]

Det var, hvad jeg ville forelægge.